

МАЛКОТО ПРИЛОЖЕНИЕ.

34-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)

ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 18.VI 1924 Г. – СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ – РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

МАЛКОТО ПРИЛОЖЕНИЕ.

34-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(III ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 18.VI.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

Малкото приложение.

Т. м.

Прочетоха се резюметата отъ темитѣ: „Най добриятъ начинъ за примирение“ и за кого грѣ слънцето?“

Прочетоха се нѣколко отъ темитѣ: „Кой е първиятъ поетъ“.

Думитѣ иматъ смисълъ дотолкова, доколкото тѣ засѣгатъ живота. Не всички думи засѣгатъ живота. Прѣдставете си, че даденъ кръгъ изразява живота. Мислите ли, че всички капки, които падатъ върху единъ цвѣтъ, иматъ влияние върху него! Сега вие трѣбва да мислите, безъ да потвърждавате. Азъ не искамъ да потвърждавате. Когато човѣкъ опита нѣщо, само тогава може да го потвърди. Значи, въ даденъ случай ние можемъ да опитаме само ония капки отъ водата, които влизатъ въ състава на организма. Тѣй също нѣкой пътъ може да ви се говори много въ една бесѣда, но отъ цѣлата бесѣда само една дума може да ви ползува. Азъ мога да ви кажа слѣдното: обичамъ ви, желая вашето добро, ще ви направя кжща, ще ви дамъ пари, дѣцата ви ще осигуря и

т. н. Мислите ли, че това ще повлияе върху вашия живот? Мислите ли, че ще станете по-добри? Не, човешките обещания често стават една голяма спънка въ живота. И колкото повече вие се вслушвате въ обещанията на хората, толкова по често ще се подхлъзвате. Ще бъде смъшно, ако способният ученикъ го убъждават съкласниците му, че е способен, че е първокласен ученикъ. Той самъ трѣбва да знае това. Като седне да учи, да рѣшава задачи и може да разрѣши всичките задачи, той знае, че е способенъ. Хубаво, ако вие не можете да разрѣшите една задача на милосърдието правилно, ако не можете да разрѣшите една задача на търпението правилно, ако не можете да разрѣшите една задача на вѣрата правилно, ако не можете да разрѣшите една задача на надеждата правилно, питамъ ви тогава: въ какво седи вашата способност? Ще кажете: азъ не съмъ търпеливъ, но съмъ уменъ човѣкъ. Умъ безъ търпѣние, това е колело безъ ось. Смъшно е като казва, че билъ уменъ човѣкъ. Да, той е едно хубаво колело безъ ось. Съ това колело малките деца могатъ да си играятъ, да го търкалятъ, както искатъ, да го пущатъ отъ който и да е върхъ да се движи и пада надолу. Нѣкой път и васъ могатъ да ви търкалятъ, като това колело. Дойде нѣкой, по-

шушне ви нѣщо като нѣкой бръмбаръ, тури ви на това колело и вие цѣлия день се търкаляте отъ върховетъ надолу. Като срѣщнете голямо прѣпятствие, катурнете се и казвате: усѣщамъ се крайно неразположенъ! Това значи, че колелото е паднало и се е обърнало въ хоризонтално положение. Азъ казвамъ: това колело е безъ ось.

Сега, надпрѣварването на учениците трѣбва да бъде въ това, да разрѣшаватъ правилно задачите си. Вие ще кажете: ние сме разрѣшили много задачи, не, въ училището има програми, задачи, които трѣбва да разрѣшите. Въ I класъ се разрѣшаватъ известни задачи: въ II класъ — други; въ III, IV, V, VI, VII, VIII — пакъ други. Като влѣзете въ университета, и тамъ сжщо има задачи за разрѣшение. Като излѣзете отъ университетъ, чакатъ ви още по-сложни задачи. Запримѣръ, ако ви дадатъ една задача да примирите двама души, какъ ще постѣпите? — Ще имъ поговоримъ. Добръ, ще имъ говорите, но какъ? Примирението почива на единъ математически законъ. Трѣбва да разбирате примирението — то е великъ законъ. Трѣбва да разбирате положителните и отрицателните сили на живота. Най-първо, за да примирите двама души, трѣбва да отнемете отъ единя частъ отъ неговия мжжки принципъ, отъ негова-

та сухота и да му прѣдадете повече мекота. Само така може да ги примирите. За да примирите съмето съ почвата, трѣбва да направите почвата мека. Какъ ще примирите съмето съ почвата? — Като направите почвата мека. Почвата може да даде приемъ на съмето, само като стане мека. Тъй ще може растението да извади отъ почвата необходимитѣ сокове и при това да ѝ даде нѣщо. Човѣкъ, като се примирява съ себе си, работи по сжщия законъ. Често човѣкъ трѣбва да примирява двѣтъ части на тѣлото си. Защо? Защото нѣкой пжтъ човѣшкото е раздвоено на лѣва и дѣсна половина. Лѣвата страна не се подчинява на дѣсната, има споръ на клѣткитѣ отъ лѣвото полушарие на мозъка съ клѣткитѣ отъ дѣсното полушарие на мозъка. Тѣ цѣль день спорятъ и не само спорятъ, но и воюватъ помежду си. Казвате: главата ми се наду! Какъ нѣма да се надуе? День, два, три, продължава тази война, надува се главата ти, разбира се, и тогава природата ти прати нѣкоя болестъ, за да те излѣкува. Като полежишъ 2—3 недѣли, тази енергия се изразходва и ти ставашъ много кротъкъ. Казвашъ си: слава Богу, просветна нѣщо въ ума ни. Какво значи това? — Частъ отъ грубата енергия на мжжкия принципъ се е трансформирала, нѣщо меко е дошло. Усѣщате, че малко топ-

лина е дошла въ сърцето. Тази топлина именно произвежда мекотата. Свѣтлината това е силата, която сжщо внася мекота. Тъмнината внася твърдостъ. Щомъ влѣзете въ духовния свѣтъ и срещнете тъмнина, ако не разбирате законитѣ, вие може да си счупите главата. Тъмнината, това е една твърда материя. Тя е толкова твърда, че даже напрѣднали духове, ако не спазватъ законитѣ, изпитватъ противодѣйствието ѝ. Туй, впрочемъ, е казано мимоходомъ. Ние, като говоримъ за тъмнината, се отдалечаваме отъ въпроса.

Тази сутринъ една сестра, като чела послѣдната бесѣда отъ I серия, ме запитва какъ да разбира Господа като условие и Господа като срѣда. Казвамъ ѝ: това е много дълбока философия. Богъ не е нито условие, нито срѣда, Той създава условието и срѣда и не може да бжде нито условие, нито срѣда. Той е извънъ срѣдата и извънъ условията. Въ примѣра е турено, че трѣбва да познаваме Бога, т. е. трѣбва да знаемъ, какъ Богъ дѣйствува въ тази срѣда. После, трѣбва да познаемъ Бога, какъ дѣйствува въ условията. Богъ действува въ срѣдата по единъ начинъ, а въ условията — по другъ начинъ. Тамъ е казано: ако ние живѣемъ въ Бога, не можемъ да Го познаваме. т. е. ако ние искаме да бждемъ като Бога, да живѣемъ въ Него, какъ ще Го познаемъ? Чудни

стел Като живѣете въ вѣчността, какво ще познавате? Вѣчното се стреми да познае малките работи, своите части. Богъ се стреми да види съотношенията между всичко онова, което Той е създалъ. Ние се стремимъ да познаемъ онзи източникъ, отъ който сме излѣзли. Върху тия спорни въпроси много философи сж дали 20—30 години отъ живота си за разрѣшението имъ като ги питае, какво сж спечелили, казватъ: окаляхме само умоветъ си. Защо? Защото сж питали, какъ се е появило злото въ свѣта, има ли грѣхъ, или не и т. н. Нѣкой казва: Богъ навърно има недостатъци. Ти отдѣ знаешъ това? Значи, ти си надъ Него, та знаешъ. Онзи, който сжди, трѣбва да знае повече отъ този, когото сжди. Съ каква мѣрка мѣришъ, та казвашъ, че у Бога има зло? Смѣшно е, когато мжтната вода почне да прѣцѣнява, до колко чистата вода е нечиста. Нѣма никаква философия тукъ! Слѣдователно, въ дадения случай само онова, е разбрано, което човѣкъ може да възприеме, да асимилира въ себе си. Допуснете, че вие сте едно благородно цвѣте въ гората и се намирате между други не толкова благородни цвѣтя. Вие ще се намѣрите въ едно неприятно вамъ общество, между магарешки трънъ, между хмѣлъ и др нѣкои подобни растения. Вие като растете, съ тѣхъ ли ще се занимавате, или

съ васъ? Сега вие се занимавате съ въпроса. Защо Богъ е турилъ магарешкия трънъ до васъ. Не, трѣбва да благодарите, че сте именно между тия магарешки тръне. Тѣ, по своето естество сж толкова благородни, колкото и вие. Магарешкиятъ трънъ, въ нѣкои отношения, за васъ може да нѣма тия качества, каквито вие изисквате. По отношение на природата, обаче по отношение на службата, която извършватъ, тѣ сж на мѣстото си. Нѣкои цитиратъ единъ стихъ отъ апостолъ Павелъ, че Господъ е направилъ нѣкои сѣдове за почестъ, други за безчестие. Той констатира единъ фактъ. И вие нали правите сжщото? Въ едно гърне готвите, въ друго туряте помия. Питатъ: кое гърне е за прѣдпочитане? И двѣтъ не сж на мѣстото си? Чудни сте вие! Онова гърне за помията изваждате навънъ казвате: такива хора, такива гърнета не искаме. Тогава трѣбва да се откажете и да ядете. Защо? Като ядете, ще имате и помия. Съ какво ще я изхвърлите, съ вашето чисто гърне ли? Не, ще имате едно не чисто гърне.

И много отъ вашите мисли и желания заематъ мѣстото на такива гърнета, съ които вие трѣбва да изхвърлите вашата помия, Вие казвате: тия мисли не ги искаме, тия желания не ги искаме. Казвамъ: да въ една кѣща се допуска само едно гърне за помия,

но ако имате сто такива гърнета, вие вървите въ кривия път. Едно гърне за помя и сто гърнета за чиста вода ви трѣбватъ. Такава е пропорцията. Щомъ обърнете процеса и въ къщи си имате сто гърнета за помя, а едно за чистата вода, вие сте на кривъ път. Тогава, като се влѣзе въ къщата ви, усеща се само воня. Такива хора наричаме лоши, наавсѣждѣ вонятъ. Тѣ иматъ особено мнѣние за себе си, но отдалеч вонятъ, издаватъ се. Казватъ: ние извършваме една важна служба.

Условията, при които сте поставени тази вечеръ, вие трѣбва да ги използвате още сега, а не утрѣ. Тази вечеръ може да използвате много отъ тия условия. Когато се гозори за извѣстенъ принципъ, мнозина правятъ общо заключение. Запримѣръ, общото заключение, че трѣбва да се любимъ, че Богъ е Любовь, е вѣрно, но ако тази любовъ е едно велико, силно течение въ свѣта, като се пусне въ вашата градина, ще я разкопае ще завлѣче всичката прѣстъ и останатъ само камънитѣ, питами: тази любовъ каква полза е принесла на вашата градина? — Никаква. Следователно, отъ тази велика любовъ ще отдѣлите една много малка, слаба вадичка за вашата градина, та като тече водата ѝ да се попива. Въ дадения случай, това е вашата любовъ. Вие казвате:

ами голѣмата Божия Любовь? Че тази любовь именно движи цѣлия козмосъ, слънцето, всички други слънца и планети. Ако вие не знаете да отдѣлите малката вадичка, какъ ще използвате това голѣмо течение?

— То ще помете всичко. Друго възражение. Казватъ: Любовта не е такава сила, която помита. — Любовта не помита, когато не ѝ се противишъ, но когато ѝ се противишъ, тя всичко помита.

Въ Любовта има единъ важенъ законъ: тя абсолютно не търпи никаква нечистота. Единъ отъ основнитѣ принципи на Любовта е, че тя съ първото свое проявление носи чистота въ себе си. Има светии, които сж живѣли 20 години осамотено, постили сж, търсили сж Господа, измѣчвали сж се, занемарявали сж се, дрехитѣ имъ се окжсвали, брадясвали сж, за нищо не сж мислили, но въ деня, въ който сж почувствували Божията Любовь, съживѣвали се, очитѣ имъ просветвали. Срѣсвали си коситѣ, измивали си краката, тѣлото — веднага у тѣхъ се появявало чувство къмъ хубавото и красивото. Туй виждаме и въ свѣта. Всѣки, който почувствува любовта, веднага започва да се докарва. Купува си нова връзка, палто ново или друго нѣщо. Защо? — Любовта е дошла, въ каквато и да е форма. Едно отъ качества на Любовта е абсолютната чистота. Като казали на

Давида, че дѣтето му се е разболѣло, той плакалъ молил се за него, но като умрѣло, почувствувалъ едно облекчение, разбралъ, че е вървѣлъ по кривѣ пъть. Станалъ, измилъ се и благодарилъ на Бога. Трѣбваше да умре това дѣте, за да изчисти грѣхъ-ветѣ на баща си. Не си правете илюзии, че наци-тѣ грѣхове може да се простятъ по другъ начинъ. Казвате: Богъ е Любовь. Да, но Любовта обича чистотата. Ако Давидъ бѣше съзналъ своята псгрѣшка прѣди да дойде Натанъ, туй дѣте щѣше да остане живо, но трѣбваше да дойде Натанъ, да го мушне съ остена. Давидъ каза: „Азъ съмъ царь, азъ се разправямъ съ тия работи, азъ съмъ законъ, мога да правя каквото искамъ!“ Господъ казва на Натана: „Такъвъ ли е примѣрътъ, който ще даде този овчарь, когото взехъ отъ стадото и направихъ царь.“ Отиде Натанъ да му говори, но не го стресна изведнѣжъ. Той му каза: „Царю, въ единъ градъ имаше единъ богатъ човѣкъ съ много овце, а другъ — сиромашъ, само съ една овца, На богатия човѣкъ дойдоха гости. Той взе овцата на бѣдния човѣкъ и я закла. Какво трѣбва да се направи съ този човѣкъ?“ — Смъртно наказание за него! каза Давидъ. Ти си онзи човѣкъ!“ Когато дойде Господъ, тѣй ще каже и на васъ: „Ти си онзи човѣкъ, който

си извършилъ пакостъ“. Какво направи Давидъ? — Коленичи, плака дълго и написа 51 псаломъ, изповѣда се. Туй е благородството на неговата душа!

Сега мнозина отъ васъ искате да станете ученици. Вие сте отъ много голѣмитѣ философи, отъ много голѣмитѣ грѣшници. Разбирате ли какво значи „грѣшници“? Грѣшници сте вие като ме критикувате. Нито единъ нѣма право да ме критикува! Азъ съмъ огледало за васъ. Щомъ се занимавате съ мене, Господъ ще изкара всичкитѣ ви грѣхове навънъ. Знаете ли какво нѣщо е грѣхъ? Грѣхъ е да убиешъ една душа. Азъ бихъ желалъ нѣкой отъ васъ да излѣзе и да каже, кого азъ съмъ спрѣлъ въ пътя му къмъ Бога. Че дошла нѣкоя сестра при мене, че седѣла два-три часа повече отъ другата. що отъ това? Че една яла повече, а другата по-малко, що отъ това? На едната съмъ далъ 10 круши, на другата — една, що отъ това? Казвате: нали трѣбва да има равенство, братство? Чудна философия! Едната яде повече, другата по-малко — нищо повече. Може да ядете толкова, колкото искате. Казвате: каква е тая привилегия? Тукъ трѣбв да има редъ и порядъкъ! Я ми кажете, дѣ е порядъкътъ въ свѣта? Не, ще дойде Натанъ при васъ, ще ви каже: „Ти си онзи човѣкъ!“ Натанъ иде всѣкога и когато дойде съ остена

си. . . Вие седите и си мислите: ние вървим по пътя. Този, който върви по пътя, трѣбва да върви съ свѣтина — ни въ лѣво, ни въ дѣсно, той трѣбза да върви напредъ. Вие не трѣбва да се спирате при погрѣшките на другитѣ хора. Видишъ ли нѣкоя погрѣшка у другитѣ хора, радвай се, че я нѣмашъ ти. Видишъ ли у себе си нѣкоя погрѣшка, радвай се пакъ, че можешъ да я изправишъ. Радвай се всѣкога, и когато имашъ погрѣшки, и когато нѣмашъ. Въ единия случай ще имашъ едно упражнение, да покажешъ волята си, какъ ще изправишъ единъ лошъ навикъ. Научилъ си се да пушишъ тютюнъ. Ще си кажешъ: азъ сега ще опитамъ волята си, нѣма да пуша. Като кажешъ, че нѣма да пуша, ще ти притѣмнѣе на очитѣ 20 пъти ще ставашъ ще се разхождашъ изъ стаята, ще пухтишъ, слугинята ще хокашъ жена си ще хокашъ. . . Не, ще бждешъ тихъ, ще си кажешъ: и безъ тютюнъ мога. Вземи си едно кило череша, вмѣсто една цигара. Ама не си наученъ тъй — ще се научишъ, нищо повече! Съ това ще се уячи вашата воля. Или, имате другъ недостатъкъ: нетърпеливъ сте. Ще упражнитѣ волята си, ще кажете: ще бжда търпеливъ! Нѣкой път нѣкой иска да ви прѣдизвика нѣщо. Ще се стегнешъ въ този случай, ще гледашъ да побѣ-

дишъ. Ако не можешъ да издържишъ, зарадвай се, кажи си: вториятъ път ще видя кждѣ е неприятелъ. Тѣй, три-четири пъти ще опитвашъ, докато звечешъ надмощие. Всичкиѣ недъзи, които имате, сж дадени, за да калятъ вашата воля. Туй става по негативенъ начинъ. Положителниятъ начинъ е другъ. Да кажемъ, че ми даватъ задача да изтърпя извѣстна обида. Това е най малкото, което мога да направя. Каже ми Господъ: „Ще продадешъ къщата си, съ която си осигурилъ жена си и дѣцата си и ще раздадешъ всичко на сиромаситѣ!“ Кждѣ се иска по-голяма воля: де те оплюе нѣкой човѣкъ и да изтърпишъ, или да продадешъ къщата си? — Разбира се въ втория случай.

Най-първо, всички школи започватъ съ негативната страна на живота. Вие не можете да дойдете до никоя добродѣтелъ, докато не обуздаете вашитѣ недъзи. Не е лошо, че си кипналъ, но трѣбва да се обуздаешъ. Какво правятъ женитѣ, когато кипне яденето? — Или ще прѣмѣстятъ тенджерата, или ще намалятъ огъня отдолу ще оставятъ само едно дръвце. Хубаво, твоето гърне е кипнало. Защо? — Гурилъ си отдолу десетъ дъвета. Извади деветѣтъ, остави само едно. Водата въ гърнето пакъ ще клокочи, и житцето ще се свари. Ще кажешъ: слава Богу,

всичко мина! Сега вие считате тия методи за прости. Въ окултната наука има методи, които струват много скъпо, но тия методи, които ви давамъ, сж най-износнитѣ, най-практичнитѣ, тѣ сж и провѣрени. Когато кипнете, ако ви дойде на умъ за онази жена, кажете си: и азъ ще постѣля по сжщия начинъ, ще извадя отъ огъня нѣколко дръвца, ще оставя само едно дръвце да гори. Този, който те е обидилъ, той ти е прѣдалъ извѣстна енергия, а ти ще впрѣгнешъ тази енергия, ще си сваришъ на нея житцето. Имайте прѣдъ видъ, че всѣка обида, която ви се нанася, внася нѣщо ново въ васъ. Обидитѣ въ сегашния животъ внасятъ нѣщо много по-благородно въ човѣшкото сърце, отколкото похвалитѣ, защото похвалитѣ ставатъ отъ нѣмай кждѣ. Онзи, който ви обижда, прави това съ всичкото си сърце и гледа, дали ще ви потекатъ два реда сълзи. Онзи който хвали, казва: нѣма какво д се прави, трѣбва да се похвати този човѣкъ, Затова обидитѣ сж по-силни, почееже се правятъ отъ сърце. Не е ли така? Когато се обиждате сте погорещи, и като се върнете въ кѣши, казвате: още 10 думи имаше да му кажа. Още трѣбваше да му говоря, за да се разбере! Когато се хвалите, казвате: малко го прѣкалихъ, но хайде, отъ мене да заминелъ

Слѣдователно, ония думи, които влизатъ въ нашия животъ, трѣбва да иматъ смисълъ. Туй, което ви говоря тази вечеръ, искамъ да го запомните. Въ моята рѣчь най-проститѣ нѣща влияятъ. Може да ви говоря и по другъ начинъ: субстанциалното начало, трансценденталния миръ; послѣ мога да ви говоря за тангентитѣ, за синуситѣ, за косинуситѣ, за квадратурата на кръга, за питагоровата теорема, за тригълниците и т. н. Това сж проблеми за бждещия животъ. Казватъ нѣкои, че равностанния тригълникъ у човѣка прѣдставлявалъ едноврѣменно еднаквото дѣйствиe на сърцето, на ума и на волята у човѣка. Констатирали ли сте вие това? Щомъ обикнешъ нѣкого и започнешъ да мислишъ, какъ да го обичашъ, ти разкривявашъ цѣлата работа. Това именно въ сегашния животъ е невѣрно. Когато умътъ се намѣси въ работитѣ на сърцето, равновѣсието се нарушава. Вие казвате, че за да любите, умътъ, сърцето и волята трѣбва да дѣйствуватъ еднакво. Направете този опитъ при сегашнитѣ условия. Веднага любовта се разваля. Законътъ е вѣренъ, Ако създадете една хубава мисль и турите повече чувство, пакъ ще развалите мисльта си. Послѣ, ако направите едно дѣяние и започнете да се критикувате, пакъ ще нарушите равновѣсието. Законътъ е слѣд-

ния: остави мисълта да се прояви, както е въ своята природа. Остави чувството ти да се прояви тъй, както е въ сърцето. Остави своята воля да дѣйствува тъй, както е нейното естество. Не си ти, който дѣйствувашъ въ сърцето! Въ сърцето ти дѣйствува Богъ чръзъ Своя Духъ. Въ ума ти дѣйствува Богъ чръзъ Своята мисль. Въ волята ти дѣйствува Божията воля. Слѣдователно, оставете ги да се проявятъ съ своята истинска природа. Това значи равностраникъ тригълникъ, а не да рисуващъ единъ тригълникъ съ равни страни. Пазете се въ живота си да не замязате на нѣкой си философъ, събирачъ на антики, които, като намѣрилъ една много хубава стара статуя, далъ я на слугата си да я измие отъ праха. Тя била отъ мраморъ, затова слугата взелъ единъ камъкъ и хубаво я изтъркалъ. Професорътъ, като я погледналъ, косата му настрѣхнала. И вие нѣкой пѣтъ сте такива философи, като този слуга. Казвате: азъ ще се очистя! Зная какъ ще се очистите. Всичко, което Богъ е написалъ, ще го махнете, ще го изтриете. Нѣкой пѣтъ когато ставамъ лошъ за васъ, то е, че съмъ видѣлъ нѣкой, който взелъ камъкъ и търка. Казвамъ му: не може така, по този начинъ не се чисти. Хвърли долу камъка, нѣмашъ право — нищо повече! Но защо? — Тукъ философия нѣма. Туй нѣщо е писано отъ милиони години.

Да го изтъркашъ изведнѣжъ, това е най-големата глупостъ, най-големото прѣстѣпление Нѣма да готъркашъ! То се чисти по особенъ начинъ. Какъ се чисти азъ ще ви кажа Вие трѣбва да благодарите, че всичкигъ нещастия въ живота сж Божествената ржка, която ви хваща въ момента, когато разваляте нѣщо. Вие трѣбва да се радвате за това! Трѣбва да разбирате великата вжтрѣшна философия на живота Не разбирате ли това, вие ще вървите по една наклонна плоскостъ. Страданията ще идватъ и ще си заминаватъ Послѣ, ще идватъ хиляди пѣти на земята, но това нѣма да ви ползува. Мисля, че вие сте отъ тѣзи ученици, които можете да се ползвате сега. Всѣки отъ васъ ще държи този методъ Имайте прѣдъ видъ, че вие нѣмате много врѣме да си играете, вие вече сте на края на тази епоха. Каквото направите сега, направено ще бжде. Каквото изоставите сега, по другъ начинъ ще го поправите. Туй нека ви бжде въ ума. Какъвъ е външниятъ свѣтъ, за него не се грижете. Всички да имате вѣра, да знаете, че въ вашия животъ Богъ дѣйствува. Той взима участие. Въ вашия животъ има и други сжщества, заинтересовани, ваши братя. Тѣй че, въ свѣта не сте сами. Не тълкувайте нѣщата криво.

И тѣй, отъ всичко това искамъ само едно нѣщо да ви остане въ ума. Кое трѣбва да остане? —

Богъ да работи, и ние да помагаме, съ-
работници да бъдемъ. Или, казано друго яче:
да проявимъ въ себе си най-хубавото, най-благород-
ното, най-възвишеното, което можемъ въ даденъ слу-
чай. Това значи да работи Богъ въ насъ! Вземете
тия мои думи тъй, както слънчевитѣ лъчи, както рос-
нитѣ капки, които падатъ върху ви. Такова отноше-
ние, иматъ тѣ къмъ васъ. Ако можете да ги изпол-
звате, вие ще бъдете блажени. Ако ги тълкувате
по другъ начинъ, нищо нѣма да придобиете. Азъ
имамъ прѣдъ видъ растенето на вашитѣ думи, а вие
не се спъвайте отъ външнитѣ прояви на физическия
свѣтъ. Много спънки може да се явятъ, но тѣ иматъ
съвсѣмъ друго естество.

— Богъ е свѣтлина въ живота ни!

Т. м.

